

[Ministeren for kulturelle anliggender]

men det er vel blot på samme måde, som jeg har sagt det til fru Mette Madsen. Jeg vil sige til hr. Arne Melchior, der citerer en anden af mine sætninger: at god kunst ofte er mere virkelig end virkeligheden, at den kan man jo godt rive ud og sige: ha, det lyder morsomt, eller at det lyder mærkeligt. Jeg mener noget meget præcist med det, nemlig at god kunst ofte river de slør fra vores øjne, som vores hverdagsagtige måde at forholde os til tilværelsens store problemer på ofte har forsynet os med. Det kan bryde igennem vor vanetænkning, det kan bryde igennem vore fortrængninger og kan derved konfrontere os med noget, der er mere virkelig end det, almindelig tale og vanetænkning er. Jeg kan give et eksempel.

Jeg er blevet oplyst om, at et maleri fra 1888, som for øjeblikket befinder sig på Århus kunstmuseum, af Frants Henningsen, der hedder »Forladt«, som jeg selv har haft stor glæde af at se, og som fremstiller en ung kvinde med et par børn, ifølge udtalelser fra Julius Bomholt i ganske særlig grad skulle have vakt hans vilje til at arbejde som den sociale forkæmper, han var. Ifølge Richard Mortensen skal maleren William Scharff være besvimet, da han første gang så maleriet »Guernica«, som fremstiller de forfærdelige ødelæggelser i landsbyen under den spanske borgerkrig. Tilsvarende stærk konfrontation med virkeligheden mener jeg ikke er det almindelige, selv under de mest alvorlige debatter om sikkerheds- og forsvarspolitiske forhold her i salen, og derfor mener jeg stadig væk, at kunsten kan åbne vore øjne for virkeligheden.

Hr. Arne Melchior talte også om decentralisering og så det som et modsætningsforhold til de planer, jeg lige har omtalt, om et center for aktuel kunst. Jeg vil her blot gentage, at et af formålene i meget høj grad er at gøre de konkrete arbejdsbetingelser for unge bildende kunstnere bedre. I den sammenhæng behøver hr. Arne Melchior ikke frygte noget prestigeprojekt – det forbyder den økonomiske virkelighed.

Til hr. Wilhjelm kan jeg sige, at jeg er enig i en lang række af hans synspunkter om kulturlivets omfang. Naturligvis er det sådan, at en administration nu engang kræver opdeling for at blive håndterlig, naturligvis ofte med begrænsende virkninger, men uundgåeligt er det.

Spørgsmålet om idrætsmedicin, idrætspsykologi og idrætssociologi kan jeg knytte til de bemærkninger, der blev fremsat til slut af hr. Bjørn Elmquist. Vi prøver i vores arbejde i meget høj grad at understrege og udvide idrætsforskning, fordi vi mener, at vi ved for lidt om idrættens vilkår, betingelser og virkninger. Og til hr. Bjørn Elmquist kan jeg sige, at jeg meget gerne vil tage del i en idrætspolitisk debat og også gerne vil forandle en sådan.

Hvad angår eliteidrætsudvalget er forholdet det, at i de første måneder af udvalgets arbejde havde vi nogle økonomiske vanskeligheder, som vi klarede ved at overføre nødvendige midler. Efter denne begrænsede periode med vanskeligheder i starten har udvalget arbejdet meget aktivt, og udvalget beslutter selv omfanget af sit arbejde og dermed arbejdets varighed. Spørgsmålet om delrapporter vil jeg naturligvis gerne bringe videre til udvalget.

Hr. Steffensen har stillet mig et direkte spørgsmål, som vedrører de hvide pletter på landkortet. Jeg tror, det har at gøre med min beklagelse af, at der er kommuner, som stadig væk ikke har, hvad jeg finder er en tilfredsstillende biblioteksordning. Hr. Steffensen spurgte mig, om jeg havde planer om at fjerne de hvide pletter. I denne sammenhæng vil jeg nok ikke kalde det hvide pletter, men snarere tale om de lidt mørke kommuner.

Det siger sig selv, at i vores decentraliseringspolitik er det kommunerne selv, som skal træffe beslutning, og derved er det fuldstændig givet, at der ikke vil være nogen formynderisk politik, som vil kræve noget af kommunerne, som kommunerne ikke selv beslutter sig for. Men det er nu engang en kendsgerning, som jeg synes det er væsentligt at gøre sig klart, at i de kommuner, som har givet rigelige kulturtilbud, er ønskerne hos befolkningen til disse kulturtilbud og om yderligere kulturtilbud voksende. Det vil sige, at bevidstheden om mulighederne er blevet stærkere, og en oplysning, som gør, at hele den danske befolkning er vidende om, hvilke kulturtilbud man kan vælge, ville jeg finde overordentlig nyttigt og konstruktiv.

Til slut et kort svar til fru Annelise Gotfredsen, der også spurgte mig konkret, og det drejede sig om revision af de gamle bogsamlinger i det kgl. bibliotek. Spørgsmålet om, hvorledes vi kommer videre i denne sag, har